

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De zeven raven

Er was eens een man die zeven zonen had, en uiteindelijk kreeg hij ook nog een dochter. Hoewel het kleine meisje erg mooi was, was ze zo zwak en klein dat ze dachten dat ze niet zou leven. De ouders wilden haar snel dopen.

Dus stuurde de vader een van zijn zonen haastig naar de bron om wat water te halen, maar de andere zes renden met hem mee. Ze wilden allemaal als eerste het water halen, en dus hadden ze zo'n haast dat ze allemaal hun kruik in de put lieten vallen, en ze stonden heel dwaas naar elkaar te kijken en wisten niet wat ze moesten doen. Ze durfden niet naar huis. Ondertussen werd de vader ongeduldig en hij begreep niet waarom de jonge mannen zo lang wegbleven. 'Ik weet het zeker,' zei hij, 'ze spelen spelletjes en zijn hun taak vergeten!'; en toen hij nog wat langer had gewacht en ze nog steeds niet kwamen, ontstak hij in woede en wenste dat ze allemaal in raven veranderden. Zodra hij deze woorden had gesproken, hoorde hij een gekwaak boven zijn hoofd, en toen hij opkeek, zag hij zeven raven zo zwart als kool

rondvliegen. Het speet hem heel erg dat zijn wens in vervulling was gegaan, maar hij wist niet hoe hij de betovering ongedaan kon maken, en troostte zichzelf zo goed als hij kon bij het verlies van zijn zeven zonen met zijn lieve dochttertje, die spoedig sterker werd en elke dag mooier.

Lange tijd wist ze niet dat ze ooit broers had gehad; omdat haar vader en moeder er nooit met haar over spraken: maar op een dag hoorde ze toevallig de mensen om haar heen erover praten. 'Ja,' zeiden ze, 'ze is inderdaad mooi, maar het is jammer dat haar broers door haar in raven zijn veranderd.' Ze was erg geschrokken en bedroefd door dit nieuws en ging naar haar vader en moeder en vroeg of ze broers had en wat er van hen geworden was. Dus vertelden ze haar de waarheid, maar zeiden dat het niet haar schuld was. Maar het kleine meisje was er elke dag verdrietig over en besloot dat het haar taak was om haar broers terug te halen. Ze had geen rust en uiteindelijk ging ze op een dag weg en trok de wijde wereld in om haar broers te zoeken, waar ze ook mochten zijn, en ze te bevrijden, wat het haar ook mocht kosten.

Ze nam niets mee behalve een ringetje dat haar vader en moeder haar hadden gegeven, een brood voor het geval ze honger zou krijgen, een kruik water voor het

geval ze dorst zou krijgen, en een krukje om op te rusten als ze moe zou zijn. Ze ging maar door en reisde tot ze aan het einde van de wereld kwam; toen kwam ze bij de zon, maar de zon zag er veel te heet en vurig uit;

Dus rende ze snel weg naar de maan, maar de maan was koud en kil, en zei: 'Ik ruik vlees en bloed!'

Dus rende ze snel weg en kwam bij de sterren, en de sterren waren vriendelijk en aardig tegen haar, en elke ster zat op zijn eigen krukje; maar de morgenster stond op en gaf haar een stukje hout en zei: 'Als je dit stukje hout niet hebt, kun je het kasteel dat op de glazen berg staat niet openen, en dat is waar je broers wonen.'

Het kleine meisje nam het stuk hout, rolde het op in een lapje en ging weer verder tot ze bij de glazen berg kwam en de deur gesloten vond. Toen zocht ze naar het stukje hout; maar toen ze de doek uitpakte, was die er niet, en ze zag dat ze het kado van de goede sterren kwijt was. Wat kon ze doen? Ze wilde haar broers redden, maar had geen sleutel van het kasteel van de Glazen Berg;

dus haalde dit trouwe zusje een mes uit haar zak en sneed haar pink af, die was precies zo groot als het stuk hout dat ze kwijt was, stopte het in de deur en opende het.

Toen ze naar binnen ging, kwam er een kleine dwerg naar haar toe en zei: 'Wat zoek je?' 'Ik zoek mijn broers, de zeven raven', antwoordde ze. Toen zei de dwerg: 'Mijn meesters zijn niet thuis; maar je kunt op ze wachten, kom alsjeblieft binnen'. De kleine dwerg was hun eten aan het klaarmaken, en hij bracht hun eten op zeven kleine bordjes en hun drank in zeven kleine glaasjes en zette ze op tafel, en uit elk klein bordje at hun zusje een klein stukje, en van elk glaasje dronk ze een druppeltje; toen liet ze de ring die ze had meegebracht in het laatste glas vallen.

Opeens hoorde ze gefladder en gekraak in de lucht, en de dwerg zei: "Hier komen mijn meesters." Toen ze binnenkwamen, wilden ze eten en drinken en zochten ze hun bordjes en glaasjes. Toen zei de een na de ander: 'Wie heeft er van mijn bordje gegeten? En wie heeft er uit mijn glaasje gedronken?'

Toen de zevende op de bodem van zijn glas kwam en de ring vond, keek hij ernaar en wist dat het van zijn vader en moeder was, en zei: 'Oh, ik denk dat het ons kleine zusje is! Als ze hier zou zijn, kunnen we eindelijk bevrijd worden!' Toen het kleine meisje dit hoorde (ze stond achter de deur en luisterde), rende ze naar voren

en in een oogwenk namen alle raven
weer hun juiste gedaante aan; en
allemaal omhelsden en kustten elkaar,
en gingen vrolijk naar huis. En haar
kleine pink? Die groeide terug!

